

mørk. Jeg, som aldrig havde været et saadant Sted før, troede, at den endte med en Væg. Nej, paatværs af den gaar en anden lang Gang, saa at naar man endelig ved højlys Dag har famlet sig frem og er naaet til Enden af den første Gang, begynder det at lysne lidt, og saa ser man pludselig, at man staar i en lang Tværgang. Hvert Øjeblik passerer man en Indgangsdør til en Lejlighed. Der bor de alle sammen med en Dør fra deres 1-Værelses Lejlighed ud til denne lange, lange Gang.

Hvad vil det nu sige? Ja, det vil sige, at man eksempelvis i eet eneste Hus med 14 Lejligheder paa hver Trappegang har samlet 70 Arbejderfamilier. Der er vel sagtens i saadant et Hus med et rundt Tal 400 Beboere — i eet eneste Hus! Forældrene maa næsten allesammen forlade Børnene og gaa paa Arbejde. Hvad tror de ærede Medlemmer ikke, der sker? Hvad tror De ikke, store Drengene lærer Smaa børn? Hvad tror De ikke, der hænder i Forholdet mellem store Drengene og Smaapiger i saadant et Kasernehus? Børnene drives ud af Lejligheden, fordi der er saa utiltalende i det Hul, der kaldes deres Hjem, at de ikke vil være der, naar de kan være fri for det.

Vi har et uhyre Ansvar, og derfor siger jeg, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem, der var mit Partis Ordfører, sagde: En ny og god Værgeraadslov er kun en Medicin for det akutte; men vi maa rydde ganske anderledes op, naar vi vil gøre noget forsvarligt for at undgaa, at Børnene skal forkomme, at Ungdommen i saa stort Antal, som den gør, skal havne i Nyborg Straffeanstalt og i endnu værre Straffeanstalter. Det er os, der har Hovedansvaret. Det er os, der er i Stand til at raade Bod paa Ulykken, hvis vi vil træffe de rigtige Foranstaltninger. Og det, der skal til, er let nok at se. Det maa indrettes saaledes gennem de rigtige Skattelove og gennem den rigtige Boligpolitik, at Menneskene bliver flyttet ud i Naturen. Der skal de have deres Hjem. Hver skal have sit Hjem paa sin Jordlod, hvor de kan have Solskin, hvor de kan have frisk Luft, hvor Børnene har deres egen Jord at lege i, hvor Manden har sin egen Jord at arbejde i, hvor Familien har et Hjem. Hvis vi ikke vil det, er det aldeles givet, at vi vil blive ved at øse og øse i et bundløst Kar, og Værgeraadsinstitutionen vil vokse og vokse, thi det er os selv, der ved de daarlige Boligforhold, vi finder os i, skaber Skulkkerne, skaber Lovovertræderne og skaber største Parten af de Forbrydere, som vort Samfund tæller.

Formanden: Det 8de Medlem for Odense Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Kidde: Det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen), der nu havde Ordet, henvendte et Par Ord til mig i Anledning af mine Udtalelser om Landbostanden og dens Fortjeneste. Jeg skal deroverfor sige til det ærede Medlem, at saafremt han vilde fremdrage en Statistik f. Eks. fra Midten af forrige Aarhundrede, vilde han naturligvis ogsaa af den kunne uddrage visse Tal, som kunde passe med det, han ønskede at hævde. Det, det ærede Medlem her henholdt sig til, var jo en Indtægtsopgørelse for Aaret 1915, altsaa i Virkeligheden, før man kom ind paa den Fortjeneste, der staar i direkte Forbindelse med de stærkt stigende Priser paa Grund af Krigen. Men for øvrigt kan jeg kun sige til det ærede Medlem, at hvis han og hans Parti er af den Anskuelse, at Landbruget gennem disse Aar ikke har tjent noget, maa dette naturligvis give sig Udtryk i den Skattepolitik, Partiet fører overfor Landbruget.

Formanden: Det 17de Medlem for Hovedstaden har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Hvis det ærede Medlem vilde gøre en Bemærkning, der ikke havde den allermindste Smule Værdi, saa var han ganske overordentlig heldig, for det er da en given Ting, at der allerede i 1915 var saadanne Forhold her i Landet, at det danske Landbrug kunde tjene overordentlig meget. Men nu maa vi jo med Spænding afvente Skattelisterne for den kommende Tid, og det skal være mig en særdeles stor Glæde, naar de foreligger, at erindre det ærede Medlem om, hvorledes Skatteindtægterne er steget.

Formanden: Det 8de Medlem for Odense Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Kidde: Jeg har overfor dette kun det ene at sige, at det ærede Medlem altsaa synes at være ganske uvidende om, at det i Virkeligheden er i Efteraaret 1915, at Stigningen i Indtægterne ligger. Det er imidlertid en Kendsgerning, som ganske sikkert de kommende Skattelister vil bevise overfor det ærede Medlem.